ขอขอบคุณ พี่อู๋ Baramee Raktham ที่บันทึกไว้ให้ศึกษาครับ

ทำดีกันไว้มากๆ นะครับ เวลาในโลกมนุษย์นั้นไม่นานเลย โดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋) 20 มี.ค. 2560

ตอนนี้อ่านข่าวแล้วรู้สึกว่าทำไมคนมันดุกันจัง ไม่พอใจกันก็ถึงกับต้องฆ่ากันเลย สังคมสมัยนี้อยู่ยากนะครับ เราทำความดีไว้คนอื่นไม่รู้แต่เทพเทวาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านรู้ ครูบาอาจารย์ท่านรู้ ทำความดีเราจะท้อไม่ได้ บางคนทำความดีนิดๆ หน่อยๆ ก็ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย ประเภททำร้อยแต่ขอเป็นล้าน สงสัยแกล้งขอไปก่อนเผื่อจะได้ แต่ผมก็เชื่อว่าคนอย่างพวกเราคงไม่ทำอย่างนั้นกัน

ถ้าเรามั่นคงในการทำความดีด้วย ทาน ศีล ภาวนา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านก็จะมาช่วยคุ้มครองเราเอง เพราะมันเป็นธรรมชาติที่ธาตุธรรมเดียวกันจะดึงดูดกันเองเป็นธรรมชาติ ผมเองกล้ามาพูดเรื่องนี้ก็เพราะได้ผ่านสิ่งต่างๆ เหล่านั้นมาด้วยตัวเองแล้ว ทำดีไปเรื่อยๆ วันหนึ่งก็จะเห็นผลเอง ผมเคยไปพบกับอาจารย์ท่านหนึ่งชื่ออาจารย์รังษีญานเมื่อประมาณ 20 ปีที่แล้ว ท่านอยู่แถวถนนราษฎร์บูรณะ (ตอนนี้ท่านย้ายไปแล้ว) เพราะได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านเก่งมีญานพิเศษตรวจเรื่องราวต่างๆ ได้ แต่ผมเป็นคนที่เชื่ออะไรยากดังนั้นเมื่อผมไปพบท่านก็ต้องขอทดสอบดูก่อน โดยผมได้พกรูปพระองค์หนึ่งติดตัวไว้เสมอ ผมก็เอามือบังรูปแล้วคว่ำรูปนั้นลงบนโต๊ะให้เห็นแต่กระดาษขาวๆ แล้วขอให้ท่านอาจารย์รังษีญานเอามือมาแตะที่กระดาษแล้วบอกผมว่าคืออะไร

ถ้าอาจารย์รังษีญานไม่เก่งจริงก็คงจะโวยวายไปแล้ว แต่ท่านก็เฉยๆ ยอมเอามือมาแตะที่กระดาษเปล่าพักเดียวท่านก็พูดขึ้นว่า "นี่คือรูปของพระอรหันต์ผู้ไม่ตาย ท่านคือหลวงปู่เทพโลกอุดรซึ่งก็คือผู้ที่ส่งญานมาคุ้มครองคุณอยู่นั่นเอง" ผมได้ยินดังนั้นก็รู้สึกทึ่งกับญานทัศนะอันแม่นยำของท่านจริงๆ นี่ขนาดแค่เอามือแตะรูปที่มองไม่เห็นยังพูดออกมาได้อย่างถูกต้อง เพราะในสมัยนั้นผมต้องพกรูปของหลวงปู่เทพโลกอุดรไว้ในกระเป๋าเสื้อตลอดเวลา พกทุกวัน ไม่รู้พกทำไมเพราะเป็นแค่รูปถ่ายของท่าน แต่เพราะผมเคารพในองค์หลวงปู่เทพโลกอุดรมากก็เลยต้องพกรูปท่านติดตัวไว้ตลอดเวลา

แต่ที่ผมรู้สึกแปลกใจก็ตรงคำพูดของท่านอาจารย์รังษีญานที่บอกว่าหลวงปู่เทพโลกอุดรส่งญานมาคุ้มครองผม เพราะผมไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าท่านส่งญานไปคุ้มครองใคร ครูบาอาจารย์ที่เคารพในองค์หลวงปู่ก็ไม่เคยมีใครกล่าวถึงเรื่องนี้ ผมก็เลยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ต่อมาผมได้มีโอกาสไปกราบพระท่านหนึ่งแถวๆ จังหวัดสิงห์บุรีที่ลูกศิษย์ของท่านมักเรียกท่านว่า "หลวงเตี่ย" พระท่านนี้ก็คือพระที่สร้างวัดต่างๆ ให้แก่หลวงปู่บุดดาพระอรหันต์ผู้เป็นที่เคารพอย่างสูงของหลวงปู่ดู่นั่นเอง วันนั้นผมไปกับเพื่อนคนหนึ่งขณะที่กำลังคุยกับท่าน อยู่ๆ ท่านก็หยิบวัตถุก้อนสีดำๆ ก้อนหนึ่งขึ้นมาแล้วพูดว่า "หลวงปู่เทพโลกอุดรฝากแม่ชีท่านหนึ่งที่มาจากภูเขาควายเอามาถวายให้ คุณช่วยดูให้หน่อยซิว่าเป็นอะไร ดีไหม"

อ้าว...อยู่ๆ ท่านก็เอาอะไรมาให้ผมช่วยดู ท่านคิดอย่างไรจึงเอาของมาให้ผมช่วยดู แต่เมื่อท่านขอร้องมา...เอาก็เอา ผมยื่นมือไปรับของสิ่งนั้นมากำไว้ในมือ หลับตาเพื่อกำหนดจิตดูแล้วก็ตอบท่านกลับไปว่า "นี่คงจะเป็นก้อนเหล็กไหลนะครับ แต่ไม่ใช่เหล็กไหลธรรมดาเพราะเป็นเหล็กไหลที่มีพลังเย็น" หลวงเตี่ยได้ยินที่ผมตอบก็หัวเราะชอบใจ แล้วก็พูดในสิ่งที่ผมคาดไม่ถึง "คุณนี่ใช้ญานของหลวงปู่เทพโลกอุดรตรวจของเลยหรือ" ผมก็เลยแกล้งพูดตอบท่านไปว่า "หลวงเตี่ยทราบได้อย่างไรครับ" ท่านหัวเราะ "ทำไมข้าจะไม่รู้" นี่ก็เป็นท่านที่สองแล้วที่พูดกับผมแบบนี้

ผมเองก็เก็บความลับนี้ไว้กับตัวไม่กล้าบอกใคร เพราะเป็นเรื่องของครูบาอาจารย์ที่ท่านมีเมตตาต่อผมเป็นกรณีพิเศษ แต่ยิ่งเรารู้ว่าท่านส่งญานมาอยู่กับเรา ผมยิ่งไม่กล้าทำอะไรผิดเลย แค่คิดก็ยังไม่กล้าคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือศีลผมยิ่งไม่กล้าละเมิดศีลเลยเพราะกลัวว่าท่านจะรู้เห็นว่าเราผิดศีล แต่ก็เป็นเรื่องที่ดีเพราะยิ่งเรารักษาศีลให้บริสุทธิ์เพียงใดก็เป็นผลดีกับเราเท่านั้น เหมือนท่านติดกล้องทีวีวงจรปิดคอยดูเราตลอดเวลา 555

ต่อมาเมื่อผมมีโอกาสทำการตรวจพลังอานุภาพของพระเครื่องให้กับหลวงป๋าวัดหลวงพ่อสด หลวงป๋าท่านชอบมาทดสอบให้ผมตรวจดูพระเครื่องต่างๆ วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังตรวจเพลินๆ หลวงป๋าท่านก็พูดขึ้นมาว่า "อู๋ เธอใช้ญานของหลวงปู่เทพโลกอุดรตรวจดูพระเครื่องหรือ" ผมก็สะดุ้งซิครับเพราะผมก็ไม่เคยบอกหลวงป๋าเรื่องนี้ ใครๆ ผมก็ไม่บอกเพราะเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะมีใครมีแบบผม ผมก็เลยยิ้มๆ ตอบท่านไปว่า "ครับ" หลวงป๋าท่านพูดไปแล้วพอนานๆ ไปท่านก็คงจะลืมเรื่องนี้ ภายหลังขณะที่อยู่ท่ามกลางลูกศิษย์ที่มาทำบุญกับท่าน ท่านเกิดสงสัยในพระเครื่ององค์หนึ่ง ท่านก็เลยส่งมาให้ผมแล้วบอกว่าให้ตรวจดูให้หน่อยซิ ขณะที่ผมหยิบพระองค์นั้นมาไว้ในมือเพื่อกำหนดจิต หลวงป๋าก็พูดเสียงดังขึ้นมาว่า "เอ๊ะ...เธอนี่ใช้ญานของหลวงปู่เทพโลกอุดรอยู่หรือ" ท่านพูดออกมาซะเสียงดังได้ยินกันหมดเลย ที่จริงผมก็ไม่อยากให้คนอื่นรู้ในเรื่องนี้ แต่หลวงป๋าท่านพูดออกมาเพราะท่านรู้สึกประหลาดใจ (ท่านลืมไปว่าเคยบอกผมมาแล้ว)

ผมมีเพื่อนรุ่นน้องท่านหนึ่งที่ผมรักเหมือนน้องเหมือนลูก (ในอดีตชาติ) น้องท่านนี้เขาได้ธรรมกายชั้นสูงแล้ว ชอบตรวจโน่นตรวจนี่และทดสอบวิชาเรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ ทางจิต แกชอบมาคอยสอดญานดูผมว่านั่งสมาธิไปถึงไหนแล้ว ชอบมาคุยกับเจ้าที่ของบ้านผมบ่อยๆ วันหนึ่งแกโทรมาบอกผมว่า "พี่อู๋ ผมเห็นบนศีษะของพี่อู๋มีพระโบราณอยู่ด้วยนะ แปลกมากเลย ทำไมพี่อู๋มีพระโบราณมาอยู่บนหัวด้วย สูงขึ้นไปประมาณ 1 ศอก" ผมก็เลยบอกไปว่า "ท่านก็คือหลวงปู่เทพโลกอุดรไงล่ะ (น้องคนนี้ไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร) ท่านมาอยู่กับพี่อู๋เป็นสิบปีแล้ว ขนาดผมไปถ่ายรูปด้วยกล้องแสงออร่าก็ยังเห็นเป็นดาวสว่างอยู่บนหัวของพี่อู๋เลย"

ผมเล่าเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นหลักฐานพยานว่า การทำความดีนั้นเราอย่าท้อ อย่าคิดว่าไม่มีใครรู้ อย่าทำน้อยแล้วขอมาก ให้ทำไปเรื่อยๆ ตั้งใจทำความดีเรื่อยไป แล้ววันหนึ่งเทพเทวาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านจะมาอยู่ด้วยกับเรา จะมาคุ้มครองเราเอง ไม่ต้องร้องขอใดๆ ความดีที่เราทำนั้นจะดึงดูดสิ่งดีๆ มาอยู่กับเราเอง

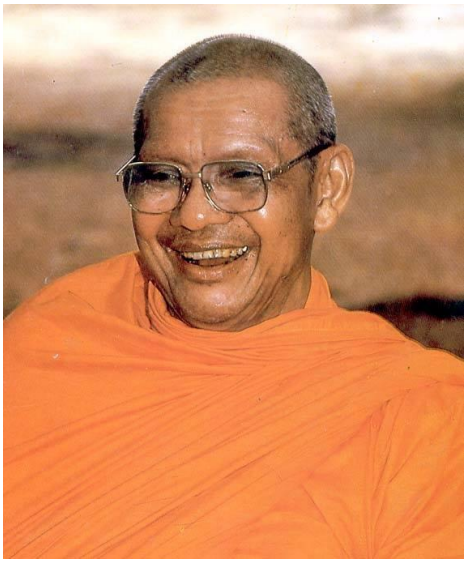

เมื่อหลวงพ่อฤาษีลิงดำมาโปรด โดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋) 17 มี.ค. 2560

เรื่องนี้เกิดขึ้นมาประมาณ 20 ปีแล้ว ช่วงนั้นผมชอบขึ้นไปทำบุญที่วัดพระพุทธบาทสี่รอย อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่ ขึ้นไปแต่ละครั้งก็จะนอนค้างเพื่ออยู่ปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 2-3 วัน เพราะในสมัยนั้นไม่ค่อยมีคนรู้จักวัดแห่งนี้ เรียกว่ามีเพียงไม่กี่คนที่ขึ้นไปจึงทำให้เป็นสถานที่ๆ สงบมากเหมาะแก่การปฏิบัติธรรม ในคืนวันหนึ่งที่ผมนอนค้างที่วัดโดยพักอาศัยนอนในวิหารเก่าเล็กๆ หน้าวัดนั่นเอง ผมได้มีนิมิตว่าหลวงพ่อฤาษีลิงดำเดินเข้ามาหา ในฝันนั้นผมกำลังนั่งสมาธิอยู่บนพื้น หลวงพ่อฤาษีท่านเดินตรงเข้ามาหาผมในมือของท่านได้ถือถาดอาหารมาด้วย ถาดนั้นมีขนาดใหญ่พอสมควร มี

อาหารในถาดนั้นหลายอย่างทั้งอาหารคาวและอาหารหวาน ท่านเดินมาหยุดที่ตรงหน้าผม ยิ้มน้อยๆ แล้วก็ยื่นถาดนั้นมาให้ผมรับไป

ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที ดูเวลาก็เป็นเวลาประมาณตีห้าครึ่ง ในใจก็คิดว่าเป็นเรื่องแปลกมหัศจรรย์ที่หลวงพ่อฤๅษีลิงดำมาโปรดผม เพราะในชีวิตจริงผมเคยได้ไปกราบท่านเพียงครั้งเดียวเท่านั้น โดยตอนนั้นผมยังเรียนหนังสืออยู่ มีโอกาสก็เดินทางไปที่บ้านของเจ้าคุณเสริมในซอยสายลมถนนพหลโยธิน การไปกราบท่านในครั้งนั้นก็ได้พูดคุยสอบถามหลวงพ่อเพียงไม่กี่คำเพราะคนไปกราบท่านมากมาย ไม่คิดเลยว่าท่านยังมีเมตตามาโปรดผมในนิมิต ในใจผมคิดว่าคงจะได้มีโอกาสทดลองนั่งสมาธิในแบบมโนมยิทธิของท่านบ้างแล้ว

ต่อมาไม่นานผมก็ได้รู้จักกับอาจารย์ผู้หญิงท่านหนึ่ง ท่านเป็นครูสอนเด็กนักเรียนที่ในจังหวัดเชียงใหม่แล้วก็ทำหน้าที่สอนสมาธิแบบมโนมยิทธิของหลวงพ่อฤๅษีลิงดำด้วย ท่านชอบเรียกแทนตัวเองว่า "ครู" แต่ตอนนี้ผมจำชื่อครูท่านนี้ไม่ได้แล้วเพราะเป็นเรื่องที่ผ่านมานาน ท่านมาชักชวนให้ผมทดลองนั่งสมาธิโดยท่านรับปากว่าจะสอนให้ผมอย่างใกล้ชิด ผมคิดว่าก็ดีเหมือนกันเลยชวนเพื่อนชื่อคุณนคร ศิลปศาสตร์เดินทางขึ้นเชียงใหม่เพื่อไปนั่งสมาธิกับคุณครู

เมื่อไปถึงบ้านของคุณครูที่เชียงใหม่ คุยกันไม่นานท่านก็แนะนำวิธีนั่งสมาธิในแบบมโนมยิทธิ โดยการหลับตาแล้วให้นึกถึงหลวงพ่อฤๅษีลิงดำหรือรูปพระพุทธเจ้าก็ได้ ให้เห็นจีวรของหลวงพ่อสีเหลืองพริ้วสะบัดอยู่ข้างหน้า ท่านไปทางไหนก็ให้กำหนดจิตตามท่านไป ผมก็นั่งสมาธินึกตามไป หลวงพ่อลอยขึ้นไปเรื่อยๆ สูงขึ้นๆ ผ่านท้องฟ้าก้อนเมฆไปนานพอสมควร ครูก็บอกว่าให้ตามหลวงพ่อไปเรื่อยๆ บอกขอให้หลวงพ่อพาไปที่วิมานของท่านพระอินทร์ ในสมาธิผมก็เห็นมีวิมานสีขาวใสลอยอยู่แต่ก็ไม่ค่อยชัดเท่าไหร่ขึ้นมา ครูก็พูดนำว่าเห็นไหมในวิมานมีท่านพระอินทร์ท่านกำลังนั่งคอยเราอยู่ ผมก็ดันนึกตามเห็นเป็นผู้ชายท่านหนึ่งรูปร่างสันทัดแต่มองเห็นไม่ค่อยชัดเท่าไหร่เห็นเป็นเงาๆ ขาวสว่าง ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้หรือตั่งเรียบๆ ส่วนผมก็นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นวิมานซึ่งก็เป็นพื้นสีขาวสว่างเช่นกัน

กายมนุษย์ของผมไม่รู้จักท่านพระอินทร์เลย เคยแต่ได้ยินมาว่าท่านเป็นจอมเทพผู้ปกครองเหล่าเทวดาทั้งหมด มีอานุภาพมาก มีตัวสีเขียว (รัศมี) แต่เมื่อกายทิพย์ของผมขึ้นไปกราบท่านกลับเห็นว่าองค์ท่านมีกายสีขาวใสสว่างไสว กายมนุษย์ของผมกับกายทิพย์มันแยกออกจากกัน กายมนุษย์มันสั่งกายทิพย์ไม่ได้ กายทิพย์เป็นอิสระจากกายมนุษย์ (ผมรู้สึกอย่างนั้น) เพราะเมื่อกายทิพย์ของผมแค่คลานเข้าไปใกล้ท่านพระอินทร์เท่านั้น ความรู้สึกความทรงจำเก่าๆ มันปะทุขึ้นมา มันเกิดความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย คือทั้งดีใจที่ได้กลับมาเจอท่าน ทั้งเสียใจที่ต้องจากท่านไปนาน ความรู้สึกดีใจและเสียใจของกายทิพย์นี้มันรุนแรงมากเหมือนสายน้ำอันเชี่ยวกราก 2 สายวิ่งเข้ามาปะทะกันเสียงดังโครมครามจนเขื่อนที่กั้นสายน้ำแตกออก ตัวกายทิพย์ก็เข้าไปกอดขากอดเข่าของท่านพระอินทร์แล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไม่ยอมหยุด เกิดความรู้สึกว่ารักท่านมาก ท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ของผมที่สนิทสนมแต่จำต้องจากกันไปนาน

ความรู้สึกที่ทั้งดีใจและทั้งเสียใจนี้มันส่งต่อไปยังกายมนุษย์ของผม ทำให้ผมต้องร้องไห้โฮเสียงดังออกมา ร้องไห้เหมือนเด็กๆ เลย ครูที่นั่งคุมอยู่ก็ตกตะลึงพูดอะไรไม่ออก ส่วนผมนั้นก็ใช้ความพยายามที่จะหยุดร้องให้ได้ แต่ยิ่งพยายามข่มใจไม่ให้ร้องก็กลับยิ่งร้องไห้ออกมาเสียงดัง น้ำหูน้ำตาแตก โอ๊ย...อายจริงๆ ครับ น้ำตาของผมไหลออกมามากมาย ใจก็คิดว่าเอ๊ะนี่เราเป็นอะไรไป ทำไมแค่เข้าไปกราบท่านพระอินทร์ถึงต้องมานั่งร้องไห้ฟูมฟายขนาดนี้ กายมนุษย์มันจำท่านไม่ได้แต่กายทิพย์มันจำได้ครับ ผมนั่งร้องไห้อยู่นานเกือบๆ 10 นาทีจนร่างกายอ่อนเพลีย ไม่ต้องนั่งสมาธิต่อแล้ว สมาธิมันแตกตั้งแต่กายทิพย์เข้าไปกอดขาท่านพระอินทร์แล้ว ครูก็บอกผมว่าตั้งแต่สอนคนนั่งสมาธิมาก็มากมาย พาคนไปกราบท่านพระอินทร์ทุกครั้งแต่ไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อนเลย ผมเป็นคนแรกที่ไปกราบท่านพระอินทร์แล้วร้องไห้ขี้มูกโป่งแบบนี้ (แต่ผมก็ไม่กล้าบอกครูว่าทำไมผมถึงร้องไห้) หลังจากนั้นเมื่อผมทำบุญครั้งใดก็ต้องน้อมถวายไปถึงท่านพ่อพระอินทร์ทุกครั้ง มีอะไรจะให้ท่านช่วยก็จุดธูปบอกท่านไปก็จะสำเร็จทุกครั้ง